

Arrest

nr. 267 337 van 27 januari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 november 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 september 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 november 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaten D. MATRAY & S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 mei 2021 dient de verzoekende partij voor de vierde keer een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 29 september 2021 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.05.2021 werd ingediend door:

Naam: T. (...)

Voorna(a)m(en): R. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Ain Zohra

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Om de volgende redenen geweigerd;

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 03.05.2021 voor de vierde keer gezinshereniging aan met haar schoonzus, zijnde F. I. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxxxxxxxxxxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie: ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Marokkaans paspoort op naam van betrokken, met een visum type C afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Rabat met oog op familiebezoek in Nederland en inreisstempel Schengen op 20.08.2018.

- Attestation de charge de familie dd. 30.08.2018 (n° 289/2017) waarin de lokale autoriteiten van Ain Zohra verklaren dat betrokkene sedert 2015 ten laste is van de referentiepersoon. Er werden echter alweer, nét zoals bij de vorige aanvragen, geen bijkomende, objectieve en verifieerbare documenten ter staving van dit attest voorgelegd. Dit attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer, welke niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Overlijdensaktes van betrokkenes moeder en vader die respectievelijk in 1991 en in 2006 overleden. Dit betekent niet automatisch dat betrokkene sedert dan afhankelijkheid zou zijn van de referentiepersoon.

- Stortingen van de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd. 23.07.2018, 09.08.2018 en 21.08.2018 en van de echtgenoot van de referentiepersoon aan betrokkene dd. 16.05.2018 en 26.06.2018. Deze stortingen zijn op zich te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden. Bij haar visumaanvraag bij de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in juli 2018 stelde betrokkene bij de vraag naar wat haar beroep was, werkzaam te zijn in de sector mode/kosmetica.

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvragen gezinshereniging dd. 17.10.2019 en 17.03.2020 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 29.01.2020 en 30.07.2020. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissingen.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden de volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- Facturen en betalingsbewijzen van labo's, apotheek, De Lijn, Vlaamse Zorgkas, advocaat in België en attest van een Belgische arts dat betrokkene zwanger zou zijn. Al deze stukken hebben betrekking op de situatie van betrokkene in België en zijn niet relevant in het kader van deze aanvraag.

- Vliegtuigtickets Marokko-Nederland op datum van 17.08.2018 op naam betrokkene.

Betrokkene bekwam in juli 2018 een visum type C vanwege de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko. Zij verklaarde en toonde aan bij haar visumaanvraag in Marokko werkzaam te zijn in de cosmetica sector en voor kort periode op familiebezoek te gaan in Nederland. Niet de referentiepersoon van deze aanvraag gezinshereniging, maar wel ene M. G. (..) uit Rotterdam was betrokkene's garant/gastheer bij de visumaanvraag. Vervolgens reisde betrokkene met dit visum met een enkel ticket (zonder retour) naar België.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 24.06.2015 in België verblijft.

Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 22.03.2019 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert 22.03.2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..

Wettelijke basis:

- artikel 7, 1. T van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene. Het feit dat betrokkene zwanger zou zijn van een niet nader genoemde persoon staat een terugkeer van betrokkene niet in de weg.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29.01.2020 dat haar op 31.01.2020 per aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat zij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging,

volgens op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 4 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met haar Nederlandse schoonzus op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 17.10.2019 en op 17.03.2020, werden geweigerd op 29.01.2020 en op 30.07.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep. Een derde aanvraag, ingediend op 01.09.2020 werd op 08.01.2021 in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen afgesloten met een bijlage 20 omdat betrokkene niet binnen de 3 maanden na de aanvraag bewijs had voorgelegd ten laste te zijn van de referentiepersoon in land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin. Op 03.05.2021 diende betrokkene opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij zij als enig bewijs ten laste, een document voorlegde dat reeds werd voorgelegd en besproken bij de eerste en de tweede aanvraag. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Eerste Middel : Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), artikel 47/1 juncto artikel 47/3 juncto artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 74/13 juncto artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en schending materiele motiveringsplicht:

Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen.

Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigering)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissing d.d. 29.09.2021) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE

daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

[...]

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“[...] Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven. [...]”

Artikel 47/3 stelt het volgende:

“[...] § 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

[...]”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/14 § 3, 1° bepaalt het volgende:

“[...] § 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of; 2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of; [...]”

In casu is de bestreden beslissing van 29/09/2021 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.).

Bovendien is de bestreden beslissing in strijd met de bewoordingen van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en met de in het eerste middel opgenomen bepalingen en/of beginselen.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast in de bestreden beslissing van 29/09/2021:

- dat verzoekster niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden;

- dat verzoekster niet heeft aangetoond ten laste te zijn (zowel in België als in het land van herkomst) van de EU referentiepersoon (lees: Nederlandse schoonzus en Marokkaanse broer van verzoekster);

- dat verzoekster niet heeft aangetoond deel uit te maken van het gezin (zowel in België als in het land van herkomst) van de EU referentiepersoon (lees: : Nederlandse schoonzus en Marokkaanse broer van verzoekster);
- dat er rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet;
- dat een risico zou bestaan op onderduiken (artikel 74/14 § 3, 1° Vreemdelingenwet);
- dat verzoekster tracht te onderduiken door een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen;

Verder dient opgemerkt te worden dat de andere voorwaarden voor “gezinshereniging” van verzoekster met haar Nederlandse schoonzus en Marokkaanse broer door verwerende partij niet worden betwist.

Ten eerste dient verwezen te worden naar de bewoordingen zelf van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. In punt 2° van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, wordt gesteld dat verzoekster dient aan te tonen dat hij ten laste was (in het land van herkomst) en ten laste is (in België) van het gezin van de EU burger OF heeft deel uitgemaakt (in het land van herkomst) en thans (in België) deel uitmaakt van het gezin van de EU burger.

Kortom behelst artikel 47/1, 2° concreet 2 situaties:

- 1) Verzoekster was ten laste en is ten laste van het gezin van de EU burger;
- 2) Verzoekster maakte deel uit en maakt thans deel uit van het gezin van de EU burger;

Verzoekster toont minstens aan dat zij ten laste was en nog steeds is en ook deel uitmaakte van en nog steeds deel uitmaakt van het gezin van de EU burger.

Immers, verzoekster is de schoonzus van een EU burger (lees: Nederlandse schoonzus). Immers, verzoekster was in Marokko en in België ten laste van haar Nederlandse schoonzus en Marokkaanse broer en ook deel uitmaakt van het gezin (lees: huishouden) van de EU burger. In essentie maakt verzoekster dus niet alleen deel uit van het gezin van de EU burger, maar is zij vooral financieel ten laste van haar Nederlandse schoonzus en Marokkaanse broer.

Verzoekster maakt daarmee minstens aannemelijk dat zij in het land van herkomst ten laste was van het gezin van de EU burger. Eveneens blijkt dat zowel de EU burger als verzoekster zelf hier in België op hetzelfde adres woonachtig zijn en dus een gezinscel (lees: huishouden) vormen in de zin van artikel 8 EVRM.

In arrest RvV n° 225 440 dd. 30/08/2019 (https://www.rvv-ccce.be/sites/default/files/arr/a225440.an_.pdf - zie website RvV) staat het volgende te lezen over het gegeven ten laste te zijn in het verleden:

[...]

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat “de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”.

Door aan artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet een lezing te geven die er niet in te vinden is, en schendt verwerende partij alle in het eerste middel aangehaalde bepalingen/beginselen.

In casu heeft verzoekster genoegzaam aangetoond aan de hand van objectieve stukken dat verzoekster met haar Nederlandse schoonzus en Marokkaanse broer een gezinsband heeft en van hen financieel afhankelijk is, en thans in België ook steeds samenwoont, voldoet verzoekster aan de voorwaarde ten laste te zijn van de EU-burger, zowel in het land van origine of herkomst en in België.

Dat Uw zetel – in het kader van de wettigheidstoetsing – dient na te gaan of de “wet” niet werd geschonden. Daar de term “wet” duidt op een wettigheidstoetsing van de bestreden beslissingen. Dat thans tevens Uw Raad dient na te gaan in welke mate het fair play-beginsel werd nageleefd.

Dat bij de wettigheidstoetsing Uw Raad bevoegd is de bestreden beslissing te toetsen aan het EVRM.

Verder dient te worden verwezen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Er is in de bestreden beslissing op geen enkele redelijke en evenredige wijze toepassing gemaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De inhoud van artikel 74/13 werd op een niet afdoende wijze ernstig overwogen. Noch werd nagegaan wat de gezins- en familiale toestand of de gezondheidstoestand van verzoekster zijn om de bestreden beslissing (bevel om het grindgebied te verlaten) te nemen. Verzoekster is gehuwd met een Nederlandse onderdaan, waarvan het huwelijk geregistreerd is in e Nederlandse register (stukken 3 en 4). Bijkomend is verzoekster hoogzwanger van haar eerste minderjarig kind dat de Nederlandse nationaliteit zal dragen daar het een kind is uit een huwelijk (stuk 5).

Er zou een risico bestaan om onder te duiken en vluchtgevaar in hoofde van verzoekster; Dit argument kan moeilijk gehandhaafd worden door verwerende partij. Uit het administratief dossier blijkt juist het tegenovergestelde. Verzoekster wenst haar verblijfsdocumenten te regulariseren. Iemand die de intentie heeft onder te duiken of te ontvluchten, zou er niet eens aan denken om een verblijfsprocedure op te starten. Immers bij de opstart van een verblijfsprocedure, dient verzoekster aangetroffen te worden in haar woonst te België. Het is juist de houding van verwerende partij die in casu de indruk wil doen

uitschijnen dat verzoekster zal ontvluchten en zou onderduiken, quod non in casu. Dit argument is niet ernstig en faalt naar recht in het licht dan de in het administratief dossier aanwezige informatie.

Bijkomend motiveert verwerende partij – ten onrechte – dat verzoekster de verblijfsprocedure zou misbruiken en het zou afwenden voor “andere finaliteiten”, die door verwerende partij niet wordt gepreciseerd.

Het is echter juist het omgekeerde dat waar is. Het juist verwerende partij die de verblijfsprocedures te pas en te onpas misbruikt om nu eens wel dan eens documenten te aanvaarden dan weer. Het kan niet aangenomen worden van een zorgvuldige overheid, die een verblijfsprocedure heeft toegelaten, en dan de aanvragen af te wijzen, zonder ernstige en deugdelijke motivering.

Wanneer dan verzoekster tracht te voldoen aan deze documenten, en zij hiervoor de nodige documenten tracht te verzamelen, gaat verzoekster dan aanhalen dat verzoekster de verblijfsprocedure zou misbruiken.

Het vertrouwensbeginsel staat eraan in de weg dat deze houding van verwerende partij als een gangbare praktijk kan worden. Eveneens staat het zorgvuldigheidbeginsel hieraan in de weg. Verzoekster mocht erop vertrouwen, dat hij op basis van de dezelfde documenten een aanvraag mocht starten.

Het is juist verwerende partij die de verblijfsprocedure misbruikt en het afwend voor een andere finaliteit dan waarvoor verwerende partij de wettelijke bevoegdheden heeft gekregen. Men kan zelf spreken in casu zelfs van een situatie van machtsafwending. Verwerende partij speelt als het ware “ping pong” met vreemdelingen, in casu met verzoekster, wanneer zij de vreemdeling doen geloven dat hij het juist deed en de juiste documenten hanteerde om dan later in de verblijfsprocedures, te komen zeggen dat de documenten niet meer worden aanvaard, omdat verwerende partij er nu anders over denkt.

Dat verzoekster van haar Nederlandse schoonzus en Marokkaanse broer in het verleden financieel afhankelijk was en nog steeds is en met hen in België een gezin (lees: huishouden) vormt en dus deel heeft uitgemaakt en thans deel uitmaakt van het gezin (lees: huishouden) van de EU-burger.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Er dient minstens te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en artikel 47/1 juncto artikel 47/3 juncto artikel 74/13 en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.2. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Tevens bevat de beslissing tot weigering van verblijf een motivering in feite, met name dat verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie, nu uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Hierbij worden tevens de stukken die verzoekende partij bij de aanvraag heeft voorgelegd besproken.

Verzoekende partij maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing tot weigering van verblijf is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Hetzelfde geldt voor het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Zo wordt verwezen naar de toepasselijke wetsartikelen, meer bepaald wordt toepassing gemaakt van de artikelen 7, eerste lid, 2°, 74/14, §3, 1° en 74/13 van de vreemdelingenwet en wordt feitelijk gemotiveerd dat het legaal verblijf van verzoekende partij in België verstreken is en er geen elementen in de zin van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zijn die een terugkeer naar het herkomstland verhinderen. Verder wordt beslist geen termijn voor vrijwillig vertrek te geven omdat er geen risico op onderduiken bestaat waarbij wordt toegelicht op grond van welke elementen een risico op onderduiken wordt vastgesteld.

Verzoekende partij maakt bijgevolg evenmin duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet.

2.7. Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de

Europese Unie, punten 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient dan ook in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Het Hof van Justitie stelde in zijn arrest *Rahman* van 5 september 2012 (C-83/11) verder als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Volgens het arrest *Rahman* van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus “*nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie*” aan te tonen en dit omwille van “*bijzondere feitelijke omstandigheden*”, zoals onder meer “*financiële afhankelijkheid*” en “*het behoren tot het huishouden*”.

Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Wat betreft de interpretatie van het begrip “*ten laste*”, kan ten slotte ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (punt 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip “*ten laste*” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest *Reyes* van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, *Flora May Reyes t. Zweden*, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest *Jia*:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten *Jia* en *Reyes* blijkt dat de hoedanigheid van het “*ten laste*” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

Uit het arrest *Jia* blijkt – hetgeen werd bevestigd in het arrest *Reyes* voor wat betreft descendenten van een burger van de Unie – dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Minstens kan uit het voorgaande afgeleid worden dat het “*gastland*” en het “*land van herkomst*” alleszins verschillend moeten zijn. Deze interpretatie werd door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gevolgd.

Het land van herkomst hoeft dus niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, maar het moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend zich bevindt, *in casu* dus een ander land dan België.

2.8. Verzoekende partij betwist dat zij niet afdoende zou hebben aangetoond te voldoen aan de voorwaarden tot gezinshereniging als ander familielid van een EU-onderdaan.

2.9. In de bestreden beslissing tot weigering van verblijf wordt hierover als volgt gemotiveerd:

“Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Marokkaans paspoort op naam van betrokken, met een visum type C afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Rabat met oog op familiebezoek in Nederland en inreisstempel Schengen op 20.08.2018.

- Attestation de charge de familie dd. 30.08.2018 (n° 289/2017) waarin de lokale autoriteiten van Ain Zohra verklaren dat betrokkene sedert 2015 ten laste is van de referentiepersoon. Er werden echter alweer, nét zoals bij de vorige aanvragen, geen bijkomende, objectieve en verifieerbare documenten ter staving van dit attest voorgelegd. Dit attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer, welke niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Overlijdensaktes van betrokkene's moeder en vader die respectievelijk in 1991 en in 2006 overleden. Dit betekent niet automatisch dat betrokkene sedert dan afhankelijkheid zou zijn van de referentiepersoon.

- Stortingen van de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd. 23.07.2018, 09.08.2018 en 21.08.2018 en van de echtgenoot van de referentiepersoon aan betrokkene dd. 16.05.2018 en 26.06.2018. Deze stortingen zijn op zich te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden. Bij haar visumaanvraag bij de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in juli 2018 stelde betrokkene bij de vraag naar wat haar beroep was, werkzaam te zijn in de sector mode/kosmetica.

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvragen gezinshereniging dd. 17.10.2019 en 17.03.2020 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 29.01.2020 en 30.07.2020. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissingen.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden de volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- Facturen en betalingsbewijzen van labo's, apotheek, De Lijn, Vlaamse Zorgkas, advocaat in België en attest van een Belgische arts dat betrokkene zwanger zou zijn. Al deze stukken hebben betrekking op de situatie van betrokkene in België en zijn niet relevant in het kader van deze aanvraag.

- Vliegtuigtickets Marokko-Nederland op datum van 17.08.2018 op naam betrokkene.

Betrokkene bewees in juli 2018 een visum type C vanwege de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko. Zij verklaarde en toonde aan bij haar visumaanvraag in Marokko werkzaam te zijn in de cosmetica sector en voor kort periode op familiebezoek te gaan in Nederland. Niet de referentiepersoon van deze aanvraag gezinshereniging, maar wel ene M. G. (...) uit Rotterdam was betrokkene's garant/gastheer bij de visumaanvraag. Vervolgens reisde betrokkene met dit visum met een enkel ticket (zonder retour) naar België.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 24.06.2015 in België verblijft.

Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 22.03.2019 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te v/orden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert 22.03.2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 cm het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken."

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met haar betoog nalaat de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf, waarom zij niet voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging als ander familielid, op concrete wijze te betwisten. Zij gaat in het geheel niet in op de motieven dienaangaande maar betoogt slechts dat zij wel degelijk heeft aangetoond ten laste te zijn geweest in Marokko van de referentiepersoon, alsook aldaar deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon. Met dergelijk betoog, zonder in te gaan op de concrete motieven van de bestreden beslissing en aldus na te laten deze te weerleggen, slaagt verzoekende partij er geenszins in afbreuk te doen aan deze motivering.

Waar verzoekende partij er voorts op wijst dat zij in België op hetzelfde adres woont als de referentiepersoon, gaat zij eraan voorbij dat de verwerende partij er terecht op gewezen heeft dat de situatie in België niet relevant is. De Raad herhaalt dat het "gastland" en het "land van herkomst" alleszins verschillend moeten zijn.

Verzoekende partij citeert voorts uit een arrest van de Raad en stelt dat de verwerende partij aan artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet een lezing geeft die er niet in te vinden is, maar zij kan hierin niet gevolgd worden. Lezing van het arrest waarnaar verzoekende partij verwijst, doet niet anderszins besluiten. De Raad kan slechts vaststellen dat de verwerende partij geoordeeld heeft in lijn met artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet.

2.10. Wat verder de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat in deze bepaling niet als dusdanig kan worden gelezen dat omtrent de hierin opgenomen elementen uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd in het bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 23 mei 2017, nrs. 238.292 en 238.293). Wel dient te blijken dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet opgesomde elementen.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, werd voor het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel wel degelijk rekening gehouden met de elementen inzake artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Zo wordt in het bestreden bevel overwogen:

“Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene. Het feit dat betrokkene zwanger zou zijn van een niet nader genoemde persoon staat een terugkeer van betrokkene niet in de weg.”

Verzoekende partij verwijst naar het gegeven dat zij gehuwd is met een Nederlandse onderdaan en dat haar kind de Nederlandse nationaliteit zal krijgen, maar zij doet daarmee geen afbreuk aan de vaststelling dat zij een gezonde en volwassen persoon is die onafhankelijk van de referentiepersoon kan leven. Het loutere feit dat zij zwanger is, doet daaraan geen afbreuk. Verzoekende partij, die stelt gehuwd te zijn met een Nederlandse man, toont geenszins aan dat het bestreden bevel maakt dat zij - voor zover zij gewag kan maken van een beschermenswaardig gezinsleven met deze man - dit gezinsleven niet zou kunnen verderzetten elders dan in België. Dit alles temeer uit de aan het verzoekschrift gevoegde stukken blijkt dat haar Nederlandse echtgenoot woonachtig is in Nederland. Bijgevolg maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij in België een beschermenswaardig gezinsleven heeft met haar Nederlandse echtgenoot. Uit niets blijkt dat zij in functie van haar echtgenoot haar gezinsleven niet kan verderzetten in Nederland.

2.11. Verzoekende partij is het voorts oneens met de redenen waarom haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven.

2.12. Blijkens artikel 74/14, §3 van de vreemdelingenwet kan de verwerende partij afwijken van het geven van een termijn voor vrijwillig vertrek in de volgende gevallen:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

(...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, (...).”

Artikel 74/14, §3, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bepaalt derhalve dat er in het geval van een risico op onderduiken kan worden afgeweken van de in artikel 74/14, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde uitvoeringstermijn van zeven tot dertig dagen van een bevel om het grondgebied te verlaten dat afgegeven wordt aan de onderdaan van een derde land die niet toegelaten, noch gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Artikel 74/14, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet stelt dat in dit geval de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn bevat.

In casu werd ervoor geopteerd verzoekende partij geen vrijwillige uitvoeringstermijn te gunnen wegens een risico op onderduiken.

Ingevolge artikel 1, §1, eerste lid, 11° van de vreemdelingenwet wordt het risico op onderduiken als volgt omschreven:

“11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken;”

Voormelde criteria zijn onder andere:

“4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel;

(..)

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of

onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;”

In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat de vastgelegde objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (*Parl. St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

De verwerende partij heeft met betrekking tot het risico op onderduiken toegelicht dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 januari 2020, dit terwijl zij geïnformeerd werd over de betekenis van dergelijk bevel, alsook dat zij vier keer na elkaar eenzelfde gezinsherenigingsaanvraag heeft ingediend die allemaal werden geweigerd en waarbij uit de feitelijkeheden (zich bedienen van steeds dezelfde documenten of geen documenten voorleggen en ook niet in beroep gaan tegen de weigeringsbeslissingen) blijkt dat zij de procedure misbruikt.

Uit deze motieven blijkt dat verwerende partij van oordeel is dat verzoekende partij door haar gedrag, met name door duidelijk te maken dat zij zich niet aan een verwijderingsmaatregel wil houden en steeds maar dezelfde gezinsherenigingsaanvraag indient, een risico op onderduiken vertoont. De Raad acht dit geenszins kennelijk onredelijk. Verzoekende partij doet ook geen afbreuk aan deze vaststellingen door erop te wijzen dat haar enige doel erin bestaat een verblijf te bekomen en zij ook steeds kan aangetroffen worden in haar woonst in België. Immers doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekende partij, nadat zij een eerdere verwijderingsmaatregel heeft gekregen en wetende dat alle verblijfsaanvragen waren afgewezen en een nieuwe verblijfsaanvraag, geënt op dezelfde of niet-relevante documenten, geen kans van slagen had, geen gevolg heeft gegeven aan dit bevel. De Raad benadrukt hierbij nog dat de verwerende partij niet moet aantonen dat de verzoekende partij daadwerkelijk zal onderduiken, maar enkel het onderduikrisico moet inschatten. Enige kennelijke onredelijkheid in de beoordeling wordt, gelet op de feitelijkeheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken, niet aangetoond.

Wat betreft het proceduremisbruik voorts heeft de verwerende partij erop gewezen dat: *“Betrokkene diende 4 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met haar Nederlandse schoonzus op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 17.10.2019 en op 17.03.2020, werden geweigerd op 29.01 2020 en op 30.07.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep. Een derde aanvraag, ingediend op 01.09.2020 werd op 08.01.2021 in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen afgesloten met een bijlage 20 omdat betrokkene niet binnen de 3 maanden na de aanvraag bewijs had voorgelegd ten laste te zijn van de referentiepersoon in land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin. Op 03.05.2021 diende betrokkene opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij zij als enig bewijs ten laste, een document voorlegde dat reeds werd voorgelegd en besproken bij de eerste en de tweede aanvraag. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.”*

De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk om deze vaststellingen mee te nemen in de beoordeling inzake het risico op onderduiken. Immers, uit de handelswijze van verzoekende partij komt wel degelijk naar voren dat zij de procedure van artikel 47/1 e.v. van de vreemdelingenwet misbruikt. Een aanvraag gezinshereniging conform artikel 47/1 e.v. van de vreemdelingenwet maakt immers dat de verzoekende partij - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Bijgevolg, hoewel verzoekende partij wist uit een eerdere beslissing inzake haar aanvraag dat haar volgende aanvragen tot eenzelfde negatief resultaat zouden leiden, daar zij enkel verwees naar reeds voorgelegde stukken of niet-relevante stukken, hetgeen geenszins vermag tot een andere beoordeling te komen, heeft zij er alsnog voor gekozen om toch een vierde aanvraag in te dienen, waarbij kan besloten worden dat haar enige oogmerk erin bestond opnieuw tijdelijk toegelaten te worden in afwachting van de behandeling van haar aanvraag. Dit is onmiskenbaar misbruik van procedure. Waar verzoekende partij argumenteert dat zij slechts haar verblijf wenst te regulariseren, slaagt zij, gelet op voorgaande bespreking, er hoegenaamd niet in afbreuk te doen aan de motivering van de

verwerende partij terzake. Ook ziet de Raad niet in op welke wijze de verwerende partij zelf de gezinsherenigingsprocedure zou misbruiken door *“dan eens (wel) documenten te aanvaarden dan weer”*. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat het bestuur *in casu* eerst documenten zou aanvaard hebben en dan weer niet.

Uit het gedrag van verzoekende partij komt wel degelijk naar voren dat zij zich niet wenst te schikken naar de verblijfsreglementering zodat de verwerende partij geenszins kennelijk onredelijk vaststelt dat, gelet op de feitelijkheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken, waaronder ook de vaststelling dat zij geen gevolg geeft aan een eerdere verwijderingsmaatregel, er in haar hoofdte een risico op onderduiken bestaat.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk op welke wijze het bestuur *in casu* het vertrouwensbeginsel zou geschonden hebben.

2.13. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.14. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Tweede Middel: Schending van artikel 8 EVRM in samenlezing met de schending van het hoorrecht.

Met betrekking tot de schending van artikel 8 EVRM:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Dat bovendien verzoekster een Nederlandse verblijfsgerechtigde schoonzus en Marokkaanse broer heeft waarmee zij een duurzame familierelatie heeft en waarvan hij financieel afhankelijk is; Dit betekent concreet dat verzoekster nog steeds haar verblijfstoestand kan regulariseren en conform artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit een aanvraag gezinshereniging kan doen.

Dat verzoekster een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM met haar Nederlandse verblijfsgerechtigde schoonzus en Marokkaanse broer. Dat van al deze elementen in het kader van de bestreden beslissing niet afdoende rekening werd gehouden. Bovendien is verzoekster gehuwd met een Nederlandse onderdaan. Dat het huwelijk geregistreerd is in de Nederlandse registers en verzoekster thans hoogzwangers is en waarvan de bevalling voorzien is op 14/01/2022 (stukken 3,4 en 5).

Verzoekster maakt daarmee minstens aannemelijk dat hij in het land van herkomst financieel afhankelijk van de EU-burger. Eveneens blijkt dat zowel de EU burger als verzoekster zelf hier in België op hetzelfde adres woonachtig zijn en dus een gezinscel (lees: huishouden) vormen in de zin van artikel 8 EVRM. Eveneens is er een gezinscel met haar Nederlandse echtgenoot.

Dat ondanks deze elementen, de Dienst Vreemdelingenzaken niet getuigt van een proportioneel en zorgvuldig handelen;

Dat er dan ook een schending voorhanden is van artikel 8 EVRM, daar met het gezinsleven van verzoekster door verwerende partij schromelijk met de voeten werd gestreden.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoekster minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoekster en haar verblijfsgerechtigde Nederlandse schoonzus en Marokkaanse broer.

Dat verzoekster een duurzame en hechte relatie heeft met haar Nederlandse schoonzus en Marokkaanse broer. Immers, alle gegevens bevinden zich in het administratief dossier en zijn verwerende partij gekend.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoekster. Immers, verzoekster toonde minstens aan dat hij een gezinscel vormt in de zin van artikel 8 EVRM.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte familiale relatie tussen de verzoekster, haar Nederlandse schoonzus, Marokkaanse broer en Nederlandse echtgenoot waarvan zij thans hoogzwanger is.

Het is nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor verzoekster om op basis van deze opgebouwde familiale relatie in haar land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoekster minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Minstens is er een schending van artikel 8 EVRM vast te stellen;

Met betrekking tot de schending van het hoorrecht:

In een arrest van 11 december 2014 benadrukt het Hof van Justitie dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ dd. 11/12/2014, Kamer 5, zaak C 249/13, [http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote](http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote*)). Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.*

In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2014, arrest n° 128856 (http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rvv_128856.pdf) stelt de Raad inzake het Hoorrecht het volgende:

[...]

Het is redelijk wanneer een administratieve overheid een ingrijpende beslissing wenst te nemen (in casu: een weigering van verblijf met BGV (bijlage 20)) dat zij eerst minstens betrokkenen uitnodigen om eventuele bijkomende stukken (bv, tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familieleden (bv. zwangerschap, andere familieleden), etc.) binnen te brengen, die eventueel verweerder op tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden.

Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid met vragen/onzekerheden zit, zij dan ook de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de bekomen gegevens documenten waaruit de antwoorden al dan niet moeten blijken, een oordeel kan vormen. Verzoekster is in casu helemaal niet gehoord geweest door verweerder (DVZ Brussel).

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Zodoende werd het hoorrecht in combinatie met artikel 8 EVRM geschonden.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd;"

2.15. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1.Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2.Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.15.1. Waar verzoekende partij wijst op de band met haar schoonzus en diens gezin, wijst de Raad erop dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009, *Onur/Groot-Brittannië*; *Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) er slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien,

naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

Zoals blijkt uit de bespreking hoger, heeft de verzoekende partij niet aangetoond dat zij in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van haar schoonzus. Het loutere feit dat zij sinds enige tijd bij haar schoonzus in België verblijft, maakt niet dat daaruit kan besloten worden dat verzoekende partij afhankelijk is van haar schoonzus. Zoals uit de bespreking hoger is gebleken blijkt niet uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken dat zij in het herkomstland aangewezen was op de steun van haar schoonzus om in haar levensonderhoud te voorzien. De stukken die zij voorlegt over haar verblijf in België, zijn niet afdoende om te spreken van een vorm van afhankelijkheid van verzoekende partij ten aanzien van haar schoonzus die ertoe zou leiden dat er *in casu* sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven. Verzoekende partij die 30 jaar is en het overgrote deel van haar leven op zelfstandige wijze in het herkomstland heeft geleefd, zij toont immers niet anderszins aan, maakt niet aannemelijk dat zij haar leven in Marokko niet op zelfstandige wijze verder zou kunnen zetten. Het loutere gegeven dat zij in België op preciaire verblijfswijze inwoont bij haar schoonzus en diens gezin, doet niet anders besluiten. De relatie die de verzoekende partij met haar schoonzus en diens gezin onderhoudt, betreft normale contacten die verwanten met elkaar onderhouden en verzoekende partij kan deze contacten ook via moderne communicatiemiddelen of geregelde bezoeken onderhouden. Deze contacten kunnen geenszins gecatalogeerd worden als zijnde beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, derwijze dat een verwijdering van de verzoekende partij van het grondgebied een schending van dit artikel zou opleveren.

Verder, waar de verzoekende partij verwijst naar een Nederlandse echtgenoot, waarvan geenszins blijkt dat deze zich in België bevindt maar eerder woonachtig is in Nederland, toont zij geenszins aan dat de bestreden beslissing haar verhindert haar gezinsleven met haar Nederlandse echtgenoot in Marokko of in Nederland verder te zetten.

Nu geen beschermenswaardige gezins- of familierelatie blijkt in België, kan verzoekende partij ook niet betogen dat de verwerende partij een belangenafweging had moeten maken.

2.15.2. Voor zover verzoekende partij nog zou betogen een privéleven te hebben in België, toont zij ook niet aan dat dit een beschermenswaardig privéleven is in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het loutere gegeven dat zij in België sinds 22 maart 2019 op een adres in België verblijft en dit dan nog op preciaire wijze, maakt niet dat zij daarmee heeft aangetoond dat zij dermate professionele, sociale of culturele banden met de Belgische samenleving is aangegaan waardoor kan gesproken worden van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verder blijkt ook niet dat, voor zover zij al gewag zou kunnen maken van een beschermenswaardig privéleven, *quod non*, zij dit privéleven niet elders kan verderzetten of uitbouwen. Verzoekende partij beperkt zich slechts tot de stelling dat zij in België banden heeft opgebouwd, doch de Raad ziet niet in waarom dit gegeven, voor zover al aangenomen kan worden dat verzoekende partij hier een privéleven heeft opgebouwd, nu de normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen, verhindert dat zij haar privéleven verder zet in het herkomstland. Immers heeft verzoekende partij het overgrote deel van haar leven in het herkomstland doorgebracht. Een illegaal, minstens precair verblijf sinds 20 augustus 2018 in België kan hier bezwaarlijk tegen opwegen.

Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt ook in dit verband niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er heden in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds, die *in se* erin bestaan om verder in België te verblijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de vreemdelingenwet en de belangen van de Belgische staat in het

kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing.

2.16. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.17. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Er wordt op gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het treffen van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 40).

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekende partij in het kader van haar aanvraag alle door haar nuttig geachte inlichtingen heeft kunnen overmaken aan de verwerende partij. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij verwijst naar de elementen die zij in het kader van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM heeft aangevoerd, maar zoals hoger gebleken is, heeft zij een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt. Verzoekende partij slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat zij elementen had kunnen aanbrengen die een invloed hadden kunnen hebben op de besluitvorming van de verwerende partij.

2.18. Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

2.19. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. DE MUYLDER